

“ମିତେ ବଳେ:— ବାବା ଯେଉଁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଅସରନ୍ତି ରୋଜଗାର ହେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ପାଠପଢ଼ାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ୁଥାଅ, ବୁଦ୍ଧିର ସମ୍ବନ୍ଧ କେବେ ବି ନ ତୁଟୁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବିନାଶ କାଳରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମର କେଉଁ କଥାରେ ହସ ଲାଗିଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କହୁଛ ଏବେ ବିନାଶର ସମୟ ପାଖେଇ ଆସିଲାଣି, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ହସ ଲାଗୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ତ ଏଠାରେ ବସି ରହିବେ ନାହିଁ କାରଣ ବାବାଙ୍କର କ୍ଷମ୍ୟ ହେଲା ପବିତ୍ର କରିବା । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆସିବ । ଆଗକୁ ହେବାକୁ ଥିବା ଯୁଦ୍ଧ ତ ବିନାଶ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ଦେବତା ହେଉଛ ତେଣୁ ଏହି କଳିଯୁଗ ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ସୃଷ୍ଟିରେ ଜନ୍ମ ନେବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି କି ଆମେ ବହୁତ ଅଜ୍ଞାନ । ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମାୟା ରାବଣ ଆମକୁ ଅଜ୍ଞାନ କରିଦେଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବାକୁ ହେବ, ଯେହେତୁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥାପନା ହେବାର ଅଛି । ତିନୋଟି ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାଳନା, ଶଙ୍କରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବିନାଶ କାହିଁକି ନା କରାଇଲାବାଲା ତ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଯିଏ କି କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କରାଇଥାନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରଥମେ କାହା ନାମ ଆସିବ ? ଯିଏ କରିଥାନ୍ତି ପୁଣି ଯାହା ଦ୍ଵାରା କରାଇଥାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ କରିକରାଇଲାବାଲା କୁହାଯାଏ ନା । ସିଏ ବ୍ରହ୍ମା, ଏହା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମର ଯେଉଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ହେଉଛି, ଯାହାକୁ ଆମେ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ, ତାର ନାମ ହିଁ ଦେବୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ଥାନ୍ତି । ଆଉ କାହାରିକୁ ଦେବୀ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ନଥାନ୍ତି । କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ହିଁ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସିଛି ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମେ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲୁ, ତା’ର ସ୍ମାରକୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ସ୍ମାରକୀ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ଆମର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଆଉ କେହି ନଥିଲେ । ଏବେ ପୁଣି ସବୁ ଧର୍ମ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଆମର ଦେବତା ଧର୍ମ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଶବ୍ଦ ରହିଛି କିନ୍ତୁ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିନାଶ କାଳରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ବିନାଶ କାଳରେ ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ବିନାଶ ତ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ହେବାର ଅଛି । ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାବା ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଣା ବଦଳରେ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ଦେଉଛନ୍ତି । ସିଏ ବଣିଆ ଅଟନ୍ତି, ଧୋବା ବି ଅଟନ୍ତି, ବଡ଼ ବେପାରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କେହି ବିରଳ (କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ) ହିଁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବେପାର (ସୌଦା) କରିଥାନ୍ତି । ଏହି ବେପାରରେ ତ ଅସରନ୍ତି ଲାଭ ରହିଛି । ପାଠପଢ଼ାରେ ଫାଇଦା (ଲାଭ) ବହୁତ ହୋଇଥାଏ । ମହିମା ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ଯେ ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ରୋଜଗାର ଅଟେ, ତେବେ ଏଠାରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାଇଁ ରୋଜଗାର ହେଉଛି । ତେବେ ଏଭଳି ପାଠକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିବା ଦରକାର ନା ଏବଂ ମୁଁ ବହୁତ ସହଜ ରୀତିରେ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଉଛି । କେବଳ ସପ୍ତାହଟିଏ ବୁଝି ନେଇ ପୁଣି କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଅ, ତୁମକୁ ପାଠ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁରଲୀ ମିଳିପାରିବ ଯାହାକି ମୋଠାରୁ ସମ୍ବନ୍ଧ କେବେ ତୁଟିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା ଅଛି ବିନାଶ କାଳରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ୟନ୍ତୀ, ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିଜୟନ୍ତୀ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ହାଣି ମାରି ଦେଉଛି । ଏମାନଙ୍କ ଭଳି କ୍ରୋଧ ବା ବିକାର ଅନ୍ୟ କାହାଠାରେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଅଛି ଯେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଡାକିଥିଲେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ସବୁ ଦ୍ରୌପଦୀ ଅଟ । ଭଗବାନୁବାଚ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲେ ଏବେ ଆଉ ବିକାରରେ ଯାଅ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ନେଇଯାଉଛି । ତୁମେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ବିନାଶ କାଳ

ନା ମନୁଷ୍ୟ କାହାରି କଥା ଶୁଣୁ ନାହାଁନ୍ତି କେବଳ ଲଜେଇ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କେତେ କୁହାଯାଉଛି ଶାନ୍ତ ରୁହ କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହୁନାହାଁନ୍ତି । ନିଜର ପିଲା ଛୁଆଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । କେତେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ହିଁ ରହୁ ନାହିଁ । ଯଦି ମୂଲ୍ୟ ଅଛି ବା ମହିମା ଅଛି ତାହାହେଲେ ଏହି ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର । ଏବେ ତୁମେ ସେହିପରି ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମର ମହିମା ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ । ତୁମକୁ ଏବେ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା ଅଟେ । ପଢିବାବାଲା ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ବହୁତ ଜନ୍ମରେ ଶେଷ ଜନ୍ମରେ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସର୍ବଦା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହିଁ ଅଟେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାଧୀନ ସେବକ ହୋଇ ଆସିଛି । ବିଚାର କର ଆମେ କେତେ ହାନି ହୋଇଯାଇଛୁ । ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ବାହାଃ ବାହାଃ କରାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ଆସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇ କେତେ ଉଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ପଢାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରିଥିଲି ପୁଣି ତୁମେ ନର୍କବାସୀ କିପରି ହେଲ, କିଏ କରିଲା ? ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ବିନାଶ କାଳେ ବାପରିତ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ୟନ୍ତ । ପ୍ରାତ ବୁଦ୍ଧି ବିଜୟନ୍ତୀ ପୁଣି ଯେତେ ଯେତେ ପ୍ରାତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ରହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବ, ସେତେ ସେତେ ତୁମର ହିଁ ଲାଭ ହେବ । ଏହା ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ଅଟେ ନା । କାହାକୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଗୀତାରେ କେଉଁ ଯୁଦ୍ଧ କଥା କୁହାଯାଇଛି । ସେମାନେ ତ କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ କୌରବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଯୁଦ୍ଧ ହୁଏ ନାହିଁ । ପାଣ୍ଡବ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାତ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । କୌରବ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । ଅକ୍ଷର (ଶବ୍ଦ) ତ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି ।

ଏବେ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚାର କରିବାର ଅଛି । ଏହି ଦୁନିଆ କେତେ ବଡ଼ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ଅଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ପ୍ରଥମେ ବୃକ୍ଷ ଛୋଟ ହେବ ନା, ପୁଣି ସେହି ବୃକ୍ଷ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଡ଼ ହୁଏ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ଏହି ଓଲଟ ବୃକ୍ଷ କିପରି ଅଟେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଏ । ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ଅନ୍ୟ ସବୁ ଜଡ଼ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଜାଣିବା ତ ବହୁତ ସହଜ, ତା’ ବିଷୟରେ ତୁରନ୍ତ କହିପାରିବେ । ଏହି ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ସହଜ କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୃକ୍ଷ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଚୈତନ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ବିଷୟରେ ଜଣା ହିଁ ପଡୁ ନାହିଁ । ଈଶ୍ୱର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ସିଏ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରେ କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ବୀଜରୂପ, ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମସ୍ତ ରଚନା ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ନିଜର ସୃଷ୍ଟିବୃକ୍ଷ ବିଷୟରେ ଜଣା ନାହିଁ, ଅନ୍ୟ ଜଡ଼ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷର ମଞ୍ଜି ଯଦି ଚୈତନ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ କହିଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ତାହା ତ ଜଡ଼ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣୁଛ । ସିଏ ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ ଓ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଚୈତନ୍ୟରେ ତ ବାକୀଲାପ କରିପାରିବେ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅମୂଲ୍ୟ ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଇଛି । ଏହାର ମୂଲ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ରୂପ ଓ ବସନ୍ତ ଯୋଗୀ ଓ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତାଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ରତ୍ନ ମିଳୁଛି । ଏହା ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଅଟେ, ଯେଉଁ ରତ୍ନରୁ ତୁମକୁ ସେହି ସୁଲଭ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚୁର ମାତ୍ରାରେ ମିଳିଯାଉଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପାଖରେ ଦେଖ କେତେ ରତ୍ନ ଅଛି । ହୀରା-ନୀଳାର ମହଲରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତା’ର ନାମ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ, ଯାହାର

ତୁମେ ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛ । କୌଣସି ଗରିବକୁ ଅତୀତ ବଡ଼ ଲଟେରୀ ମିଳିଗଲେ ସେ ପାଗଳ ହୋଇଯାଏ ନା । ବାବା ବି କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ମାୟା କେତେ ବିରୋଧ କରୁଛି । ତୁମକୁ ଆଗକୁ ଗଲେ ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ମାୟା କେତେ ଭଲ ଭଲ ପିଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାସ କରିଦେଇଛି । ଏକଦମ୍ ଖାଇଯାଉଛି । ତୁମେ ଦେଖୁଛ— ସାପ ବେଙ୍ଗକୁ କିପରି ଧରିନିଏ, ଯେପରି ହାତୀକୁ କୁମ୍ଭୀର ଗ୍ରାସ କରେ । ସାପ ବେଙ୍ଗକୁ ଏକଦମ୍ ପୁରାକୁ ପୁରା ଗ୍ରାସ କରିଦିଏ । ମାୟା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜୀବନ୍ତ ଧରି ନେଇ ବିଲକୁଲ୍ ଶେଷ କରିଦିଏ, ଯିଏକି ପୁଣି କେବେ ବାବାଙ୍କର ନାମ ବି ଧରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯୋଗବଳର ଶକ୍ତି ତୁମ ପାଖରେ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ଯୋଗବଳ ଉପରେ ହିଁ ସବୁ ନିର୍ଭର କରେ । ଯେମିତି ସାପ ବେଙ୍ଗକୁ ଗ୍ରାସ କରେ ସେମିତି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରା ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱକୁ ଗ୍ରାସ କରି ନେଉଛ । ପୁରା ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ତୁମେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନେଇ ଯାଉଛ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କେତେ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । କୌଣସି ସ୍କୁଲ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ନୁହେଁ ବାବା ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ପୁଣି ସ୍କୁଲ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କହୁଛ ଆମେ କ’ଣରୁ କ’ଣ ହୋଇଯାଇଥିଲୁ ! ଯାହା ଚାହଁ ତାହା କୁହ, ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ସେହିପରି ହିଁ ହୋଇଯାଇଥିଲୁ । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଥିଲୁ କିନ୍ତୁ ଗୁଣ ଏବଂ ଅବଗୁଣରେ ତ ଫରକ୍ ଥାଏ ନା । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୈବାଗୁଣ ଅଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି—ଆପଣ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ... ଆମେ ନିର୍ଗୁଣ ହାର, ଆମ ପାଖରେ କିଛି ଗୁଣ ନାହିଁ । ବାଁମାନ ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ନିର୍ଗୁଣ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ବି ଦୈବାଗୁଣ ନାହିଁ । ବାବା ଯିଏ କି ଦୈବାଗୁଣ ଶିଖାଇଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ଏବେ ବିନାଶ ତ ସଙ୍ଗମ ଯୁଗରେ ହେବାର ଅଛି । ଯେବେକି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେଉଛି ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବିନାଶ କାଳ । ଏହା ହେଉଛି ଅନ୍ତିମ ବିନାଶ ପୁଣି ଅଧାକଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଲଢେଇ ଆଦି ହୁଏ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ବିନାଶ କାଳରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ନା । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କେତେ ଦୁର୍ବିପାକ ହେଉଛି । ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବାବା ଏହି ସମୟର ଅବସ୍ଥାକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ତର ତ ବହୁତ ଅଛି ନା । ଆଜି ଭାରତର ଅବସ୍ଥା ଏଭଳି ଅଛି, କାଲି ଭାରତ କ’ଣ ହେବ ? ଆଜି ଏଭଳି ଅଛି, କାଲି ତୁମେ କେଉଁଠି ଥିବ ? ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ କେତେ ଛୋଟ ଥିଲା । ସେଠାରେ ତ ମହଲ ମାନଙ୍କରେ କେତେ ହୀରା-ନୀଳା ଆଦି ଲାଗିଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ମନ୍ଦିର କିଛି କମ୍ ନ ଥାଏ । କେବଳ କ’ଣ ଗୋଟିଏ ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ଥିବ । ଜଣେ କେହି ମନ୍ଦିର ତିଆରି କଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ବି ତିଆରି କରିବେ । ଗୋଟିଏ ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ ହିଁ କେତେ ଥର ଲୁଟିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ସେଥିରେ ନିଜର ସ୍ମାରକୀ ମାନ ତିଆରି କରି ତାର କାନ୍ଥରେ ହୀରା ସବୁ ଖଟିତ କଲେ । ତେବେ ସେହି ହୀରା ଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟ କେତେ ହୋଇଥିବ ? ଏତେ ଛୋଟିଆ ହୀରାର ମଧ୍ୟ କେତେ ମୂଲ୍ୟ । ବାବା ତ ରତ୍ନ ବ୍ୟବସାୟୀ ଥିଲେ, ଏକ ରତ୍ନ ହୀରାର ମୂଲ୍ୟ (ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ସମୟରେ) ୯୦ ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଏବେ ତ ତା’ର ମୂଲ୍ୟ ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ତାହା ପୁଣି ମିଳୁ ନାହିଁ । ତା’ର ମୂଲ୍ୟ ବହୁତ ବଢ଼ିଗଲାଣି । ବାଁମାନ ବିଦେଶରେ ଧନ ତ ବହୁତ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ତୁଳନାରେ ଏହା କିଛି ବି ନୁହେଁ ।

ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିନାଶ କାଳରେ ଲୋକମାନେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ ବିନାଶ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲାଣି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏକଥା ଶୁଣି ହସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କେତେ ସମୟ ବସି ରହିବି, ମୋତେ ଏଠାରେ କ’ଣ ମଜା ଲାଗୁଛି ? ମୁଁ ତ ନା ସୁଖୀ ନା ଦୁଃଖୀ ହେଉଛି । ମୋର ଭୃଷୀ (କାଁବ୍ୟା)ହେଉଛି ପବିତ୍ର କରିବା । ତୁମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ, ଏବେ ଏପରି ପଡ଼ିତ ହୋଇଯାଇଛ, ପୁଣି ତୁମକୁ ଏଭଳି ଉଚ୍ଚ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପୁଣି ସେହିଭଳି ହେବୁ । ଏବେ ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିଯାଇଛି ଯେ ଆମେ ଏହି ଦୈବା କୁଳର ସଦସ୍ୟ ଥିଲୁ । ଆମର ନିଜର ରାଜତ୍ୱ ଥିଲା ପୁଣି ଏହିଭଳି ନିଜ ରାଜତ୍ୱକୁ ହରାଇଛୁ । ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନେ ଆସି ରାଜ୍ୟ କଲେ । ଏବେ ଏହି ଚକ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଛ ଯେ ଏଥିରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ତ କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି

ଲଢେଇ ତ ବିନାଶ ପାଇଁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ ଆରାମରେ ମରିବେ । କୌଣସି କଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ଡାକ୍ତରଖାନା ଆଦି ମଧ୍ୟ ନଥିବ । ସେଠାରେ କିଏ ବସି ସେବା କରିବ, ଆଉ କିଏ କାନ୍ଦିବ । ସେଠାରେ ତ ଏହି ପ୍ରଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ସହଜରେ ହେବ । ଏଠାରେ ତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ମରିବେ କାରଣ ତୁମେ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଦେଖୁଛ ତେଣୁ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ । ରକ୍ତର ନଦୀ ଏହିଠାରେ ହିଁ ବହିବ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହି ଲଢେଇ ପୁଣି ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବ କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତ ତ ହେବାର ହିଁ ନାହିଁ । କଥାରେ ଅଛି ମୃଗ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ କିନ୍ତୁ ଶିକାରୀର ଶିକାର ପ୍ରାପ୍ତି (କାହାର ପୁଷ୍ପ ମାସ ତ କାହାର ସର୍ବନାଶ) ଯେହେତୁ ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ ତେଣୁ କଳିଯୁଗୀ ନର୍କ ଦୁନିଆରେ ତ ତୁମେ ଜନ୍ମ ନେବ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଭଗବାନଭବାତ-- ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ଦେଖ, ସ୍ଥାପନ ମଧ୍ୟ ଦେଖ । ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥିଲା ନା ! ପୁଣି ଏହି ସାକ୍ଷାତକାର ସବୁ ଅତି ସମୟରେ ହେବ । ଅମୃତ ଅମୃତ ଏହି ଏହି ପଦ ପାଇବେ, ପୁଣି ସେ ସମୟରେ କାନ୍ଦିବେ, ବହୁତ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବେ, ସଜା ଖାଇବେ, ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ପାଇଁ ଅବସୋସ କରିବେ । କିନ୍ତୁ କଣ କରିପାରିବେ । ଏହା ତ ୨୧ ଜନ୍ମର ଲଟେରୀ । ସ୍ମୃତି ତ ଆସୁଛି ନା । ସାକ୍ଷାତକାର ବିନା କାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ମିଳି ପାରିବ ନାହିଁ ତେଣୁ ଶେଷରେ ବିଚରାଲକ୍ଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଟ୍ରିବୁନାଲ ମଧ୍ୟ ବସିବ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନକୁ ଧାରଣ କରି ରୂପ-ବସନ୍ତ ହେବାର ଅଛି । ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଆଧାରରେ ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିବାର ଲଟେରୀ ମଧ୍ୟ ନେବାର ଅଛି ।
- (୨) ଏହି ବିନାଶ କାଳରେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖି ଜଣକ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ରହିବାର ଅଛି । ଏଭଳି କୌଣସି କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ଯାହାକି ଶେଷ ସମୟରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ ଅଥବା ନିଜର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ପାଇଁ ଅବସୋସ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଅବହେଳା ପଣିଆର ବା ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାର ଅଭିମାନକୁ ଛାଡି ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗର ପାତ୍ର ହେଉଥିବା ସହଜ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୁଅ ।

କେତେକ ସନ୍ତାନ ନିଜେ ସାହସ ରଖିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅବହେଳା ପଣିଆ କାରଣରୁ ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗର ପାତ୍ର ଅଟେ । ବାବା ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ ତ ଆଉ କାହାକୁ କରିବେ ! ଏହିଭଳି ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ସାହାସ ପାଦ ଉଠାଇବାର ବିଧିକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଆଉ କେତେକ ସନ୍ତାନଙ୍କ ଭିତରେ ପୁଣି ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାର ମଧ୍ୟ ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି ଯାହାକି ସେମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗ ପାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଦେଉଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ବହୁତ ଯୋଗ କରିଛି, ଜ୍ଞାନୀ ବା ଯୋଗୀ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛି, ମୋ'ଦ୍ୱାରା ତ ସେବାର ରାଜଧାନୀ ତିଆରି ହୋଇଯାଇଛି... ଏହି ସବୁ ଅଭିମାନକୁ ଛାଡି ସାହସ ରଖିବାର ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ପାତ୍ର ହୁଅ ତେବେ ସହଜ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ନେହାମ:- ନିଜ ଭିତରେ ଯେଉଁ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ନକାରାତ୍ମକ ସଂକଳ୍ପ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି ସେଗୁଡିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ ।